

บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ในตึกกำลังแสดงบัญชีการเงินชุดหนึ่ง ส่วนในมือของเธอก็มีเอกสารทางการเงินอีกชุด ดวงตาคู่งามตัวดมองสลັบไปมาระหว่างหน้าจอกับหน้ากระดาษ ก่อนที่สุดท้ายจะเลื่อนไปมองของจดหมายที่วางอยู่บนสุดของกองแฟ้ม ผ่านไปครู่หนึ่งหญิงสาวก็ระบายลมหายใจยาว

นอกจากเห็นปัญหาอยู่ตรงหน้าคตาแล้ว เธอยังทราบสาเหตุแห่งปัญหาด้วย ทว่าเธอกลับทำอะไรเพื่อแก้ไขมันไม่ได้เลย

จะทำยังไงดี...

ใบหน้าสวยคมผินมองออกไปทางหน้าต่างซึ่งเปิดมานานไว้ครึ่งหนึ่ง เธอเหม่อมองหยดน้ำฝนที่เกาะพราวบนบานกระจกอย่างเหม่อลอย พยายามครุ่นคิดใคร่ครวญหาทางแก้ปัญหามือ

'พูดกันตามตรง หมอว่าคุณพ่อคุณน่าจะอยู่ได้นานที่สุดอีกไม่เกินหกเดือนถึงหนึ่งปี...'

คำพูดของนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านมะเร็งผุดขึ้นมาในห้วงคำนึง และนั่นคือเงื่อนไขเวลาของเธอ...อย่างไรเธอก็ต้องรักษาบริษัทของพ่อเอาไว้ให้ดี ไม่ใช่ยาวนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่มันต้องอยู่ดีจนกว่าพ่อของเธอจะจากไป

ประสาน ศตริกษ์ พ่อของเธอเป็นผู้ก่อตั้งศตริกษ์กรุ๊ปเมื่อสามสิบปีก่อน ธุรกิจแรกสุดคือการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศมาขาย ภายหลังจึงเปลี่ยนแปลงขยายมาทำธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ คือทำตึกสำนักงานให้เช่า หลายปีหลังมานี้มีสนามกอล์ฟกับรีสอร์ตเพิ่มขึ้นมาด้วย ทุกอย่างดำเนินไปอย่างดีพอสมควร

อินทนิภาถูกส่งไปเรียนปริญญาตรีด้านบริหารธุรกิจที่อเมริกา จากนั้นก็กลับมาเรียนรู้งานและช่วยพ่อดูแลธุรกิจ ทว่าช่วงเวลาแห่งความสงบสุขก็อยู่ไม่นานนัก ผ่านไปไม่ถึงปี พ่อของเธอก็ถูกตรวจพบว่าเป็นมะเร็งปอด หลังจากได้รับการรักษาในทุกทางที่ทำได้ มะเร็งที่ปอดคล้ายชะลอตัวแต่กลับไปปรากฏที่อวัยวะอื่น ยิ่งไปกว่านั้นร่างกายของประสานก็ทรุดโทรมจาก

การรักษา จนท้ายที่สุดก็ต้องวางมือ ยกอำนาจบริหารทั้งหมดให้กับเธอผู้ยังมีประสบการณ์ในโลกธุรกิจเท่ากับเด็กหัดเดิน เธอพยายามทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ กระนั้นธุรกิจกลับแย่งลงทุกวันด้วยสนิมเนื้อใน สถานะของศตวรรษกรุปในเวลานี้เรียกได้ว่าเข้าใกล้ปากเหวเข้าไปทุกขณะ และเธอก็มองไม่เห็นทางแก้ปัญหาเลย

"อคิน คาร์ลตัน..."

ลู๋จู่ เสียงจากโทรศัพท์ก็ทะลุทะลวงผ่านม่านความคิดอันซับซ้อนเข้ามาในหัวของเธอ ไม่ใช่เพราะเสียงดังขึ้นกว่าเดิมแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย หากเป็นเพราะชื่อหนึ่ง... ชื่อเดียวที่นอกจากสามารถดึงความสนใจแล้วยังมีฤทธิ์กระตุกหัวใจของเธอได้เสมอ

เวลานี้โทรศัพท์ที่เธอเปิดไว้เป็นเพื่อนเฉยๆ กำลังมีรายการข่าวสังคมกึ่งวาไรตี้ เสียงผู้ประกาศสาวเจ็ดยาวแจ้วเล่าถึงกิจกรรมของสถานทูตสหรัฐอเมริกา ซึ่งปีนี้มีทายาทตระกูลมหาเศรษฐีอย่าง 'อคิน คาร์ลตัน' มาร่วมด้วยในฐานะที่รู้จักกับท่านทูต

"คุณอคินเป็นลูกครึ่งไทย ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามาเมืองไทยคราวนี้จะอยู่ยาวเลยหรือเปล่านะคะ เพราะนี่ก็เข้าใจว่าอยู่มาเป็นเดือนแล้ว" ภาพตัดกลับมาที่ห้องส่งซึ่งผู้ประกาศสองคนยืนคุยกันอยู่

"ขอให้เป็นอย่างนั้นค่ะ" อีกคนรับอย่างสดใสทันที "ล่าสุดได้ยินข่าวมาว่ารางวัล Dream Guys เจ้าชายในฝันก็ได้ประกาศชื่อหนุ่มฮอตที่ได้รับรางวัลออกมาเรียบร้อยแล้ว โดยหนึ่งในนั้นก็คือคุณอคิน เข้าใจว่าคุณอคินจะไปร่วมงานและรับรางวัลด้วยตัวเองด้วยนะคะ"

"ก็ขอให้คุณผู้ชมมั่นใจว่าเราจะไม่พลาดเก็บบรรยากาศในงานแจกรางวัล Dream Guys มาส่งถึงหน้าจอของคุณผู้ชมอย่างแน่นอนค่ะ"

อคินมาเมืองไทย...มาอยู่เป็นเดือนแล้วด้วย เขามาทำอะไรที่นี่

ความสงสัยผุดพรั่ง ก่อนที่ประกายความคิดหนึ่งจะสว่างไสวขึ้นมา

มันเป็นความคิดที่ทำให้ฉันนึกภาพมันไปเนิ่นนาน ก่อนที่เธอฉินหน้าไปมอง
เม็ดฝนที่พรารอยู่บนหน้าต่างอีกครั้ง
นี่อาจเป็นโอกาสที่ดีที่สุดของเธอแล้วก็ได้...

คือดาเนี่ยล ภูมิภาคัทร อมรรวรัตม์ เจ้าของกิจการสถานบันเทิง รวมไปถึง รีสอร์ทและโรงแรมหลายแห่ง คนนี้เธอพอจะรู้เรื่องราวของเขายู่บ้างจากการศึกษาธุรกิจรีสอร์ทและเคยเห็นเขาตามงานเลี้ยงใหญ่ๆ แต่ก็ไม่ได้รู้จักกันเพราะถือว่าอายุห่างคนละรุ่น เธอได้ข่าวว่าเขาเป็นผู้มีอิทธิพล วันนั้นเธอก็เห็นเขาเดินผ่านไปแวบๆ พร้อมผู้ติดตาม

ถึงจะพยายามเก็บตัวอยู่ในมุมสงบอย่างไร ทว่าก็ยังมีคนเดินผ่านไปผ่านมาและเข้ามาทักทายเธออยู่เรื่อยๆ ส่วนอคินกลับไม่มีแววจะปรากฏตัว จนหญิงสาวอดสงสัยไม่ได้ว่าอคินจะเปลี่ยนใจกลางอากาศหรือเปล่า เพราะเขาค่อนข้างมีความเป็นกบฏในตัว ถึงจะผ่านมาหลายปีแล้วหากเธอก็ค่อนข้างแน่ใจว่านิสัยนี้ของเขาน่าจะยังคงเดิม

แต่แค่สงสัย ร่างสูงในชุดสูทล้าลองก็ปรากฏตัว หัวใจของอินทุนิภา กระตุกขึ้นมาติดหนึ่ง ก่อนที่เธอจะขอตัวจากนักธุรกิจสูงวัยที่เข้ามาทัก แล้วเธอก็เดินลัดเลาะผ่านผู้คนเพื่อไปตักหน้าอคิน แม้จะไม่มีควมจำเป็นต้องรีบร้อนเพราะตอนนี้กลุ่มบรรณาธิการและผู้บริหารของนิตยสารซึ่งไปรับชายหนุ่มแนะนำให้เขารู้จักใครต่อใครรายทางจนทำให้ขบวนของเขาเคลื่อนที่เชื่องช้ากว่าที่ควรจะเป็นอยู่แล้วก็ตาม

หญิงสาวเฝ้ารออย่างใจเย็น ขณะเดียวกันก็ปรับเปลี่ยนตำแหน่งยืนหลายครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะเห็นเธอ

"อีกเดี๋ยวจะถึงเวลาประกาศรางวัลแล้ว ถ้ายังไงเชิญคุณอคินด้านหน้าดีกว่าค่ะ จะได้ขึ้นเวทีทัน" เสียงของบรรณาธิการเจ็ยแจ้วหลังจากยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาและเห็นว่าเวลางวดเข้ามาทุกทีแล้ว

"ครับ" อคินตอบรับเป็นภาษาไทยติดสำเนียงจางๆ แต่ก่อนที่เขาจะเดินผ่านสแตนด์ที่ทำเป็นเลนส์นิตยสารปกล่าสุดขนาดยักษ์ซึ่งตั้งอยู่กลางห้องจัดเลี้ยงไป เขาก็สังเกตเห็นร่างหนึ่งยืนอยู่ข้างสันปกนิตยสาร นั่นทำให้เขาหยุดก็แล้วหันไปมองให้เต็มตาทันที

หมอนั้นเลยเข้าใจผิด" ชายหนุ่มส่งเสียงเมื่อเห็นว่าเธอกินเสร็จเรียบร้อยและยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นมาจิบ คราวนี้เขาเปลี่ยนกลับมาใช้ภาษาอังกฤษ... ถึงจะพูดภาษาไทยได้ แต่มันก็เป็นภาษาที่เขาไม่ค่อยได้ใช้ อย่างไรก็ตามก็ไม่ค่อยปากเท่าภาษาอังกฤษที่ใช้ทุกวัน

"ไม่เป็นไรละ" หญิงสาวส่ายหน้าบ่อยๆ "ส่วนใหญ่ถ้าเจ้านายสั่งงานไม่ชัด พวกเราๆ ก็มักจะเดาใจนายตามความเคยชินอยู่แล้ว"

"อย่างนั้นแหละ" อคินหัวเราะเบาๆ ประกายในดวงตายังแวววาวราวสว่างไสวกับคำพูดเหน็บแนมของเธอ "ไม่เจอกันหลายปี... เลิกกับไซอิ๋วหรือยัง"

"การอยู่คนละทวีปไม่ได้เป็นเหตุผลให้ต้องเลิกเป็นเพื่อนกันนี่ละ... ถ้าคุณอยากเจอเธอ อีกไม่นานไซอิ๋วจะมาหาฉันที่ไทย" อินทุนิภาตอบเสียงเรียบเรื้อยเหมือนมันเป็นคำถามปกติทั่วไปที่เพื่อนเก่าควรถามตอนได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง

"ไม่อยู่ก็แสดงว่าตอนนี้คุณว่างพอจะมีเวลาทำอะไรสนุกๆ กับคนอื่น... เป็นต้นว่าช่วยแนะนำให้เพื่อนเก่าอย่างผมรู้จักเมืองไทยดีขึ้น"

เกิดความเงิบขึ้นชั่วขณะ ก่อนที่อินทุนิภาจะเผยรอยยิ้มหนุ่มवलออกมา

"คุณไม่เปลี่ยนไปเลย"

"แต่คุณเปลี่ยน..." อคินยิ้มตอบ "คุณสวยขึ้น เซ็กซี่ขึ้น ที่เหมือนเดิมคือคำพูดน่ารักๆ ของคุณ สรุปลแล้วสำหรับผมคุณมีเสน่ห์ยิ่งกว่าเดิมเสียอีก"

"ขอบคุณค่ะ" หญิงสาวพูดตามมารยาทโดยไม่ได้เก็บมาคิดปลอบปล้ำจริงจัง เธอทราบดีว่าเธอสามารถปากหวานได้ปานใด "แล้วนี่คุณตั้งใจจะอยู่เมืองไทยนานหรือคะ ถึงอยากได้คนช่วยแนะนำให้รู้จักเมืองไทย"

"ตอนแรกว่าจะอยู่ไม่นาน แต่มาทำธุระแถวนี้แล้วก็ถือโอกาสแวะมาเยี่ยมประเทศบ้านเกิดนะ แต่ถ้ามีอะไรที่น่าสนใจ..." ชายหนุ่มทอดเสียงเล็กน้อยขณะที่ส่งสายตาคมไปอีกฝั่งโต๊ะอย่างมีความนัย "ผมก็อาจจะอยู่ต่อนานกว่าที่คิดก็ได้"

"ฉันมีข้อเสนอทางธุรกิจมาเสนอค่ะ" อินทุนิภาเริ่มหัวข้อสนทนาใหม่แบบไม่มีปี่มีขลุ่ย "ฉันอยากขายบริษัทให้คุณ"

"ขายบริษัท?" รอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเข้มถูกแทนที่ด้วยความประหลาดใจ

"พอร์ตของศตวรรษกรู๊ปมีธุรกิจจอสั่งหาย สำนักงาน สนามกอล์ฟ และรีสอร์ต" เธอขยายความ "ปัจจุบันสถานภาพทางบัญชีของบริษัทไม่ดีเท่าไร ในบริษัทมีปัญหาหลายอย่าง ฉันรู้ปัญหาแต่ไม่สามารถแก้ไขมันได้ และคุณพ่อของฉันกำลังเป็นมะเร็งปอด ยิ่งไงฉันก็ต้องรักษาบริษัทไว้จนกว่าวันสุดท้ายของท่าน"

"ผมไม่คิดว่าตามคุณทันนะ รักษาบริษัทไว้โดยการขายให้ผมงั้นเหรอ" เขาถาม หากสีหน้าท่าทางก็ดูไม่ได้ใส่ใจจริงจังนัก

"ฉันบอกไม่ได้ว่าคุณพ่อของฉันจะอยู่ได้อีกนานแค่ไหน คุณหมอบอกไว้ว่าน่าจะราวหกเดือนถึงหนึ่งปี ฉันเลยวางแผนจะทำสัญญาซื้อขายบริษัทล่วงหน้ากับคุณด้วยราคาที่ต่ำกว่ามูลค่าสินทรัพย์สุทธิในปัจจุบัน ช่วงหลายปีที่ผ่านมาคุณพลิกฟื้นบริษัทนับสิบบริษัท ฉันคิดว่าปัญหาในบริษัทของฉันจัดการง่ายกว่าบริษัทพวกนั้นเสียอีก บวกกับมูลค่าสินทรัพย์มีตัวตน* ของบริษัทที่เพิ่มค่าขึ้นทุกปี เมื่อถึงเวลาที่เกิดการซื้อขายจริงหลังจากคุณพ่อของฉันเสีย ฉันเชื่อว่าคุณจะได้กำไรหลักสิบล้านเหรียญ"

"ในเมื่อคุณเคลมว่ามันง่ายกว่า แล้วทำไมไม่คิดจะแก้เองล่ะ"

"อย่างที่ฉันบอกไป ฉันรู้ปัญหาแต่มันเป็นประเด็นที่ฉันไม่สามารถถือนมือเข้าไปแก้ได้" อินทุนิภายกหน้ารับ "พอมันหมักหมมหนักเข้าตอนนี้ปัญหาก็ดูเหมือนจะใหญ่เกินความสามารถของฉันแล้ว"

"คุณใช้คำว่าไม่สามารถแก้มันได้...บริษัทคุณมีปัญหาอะไรกันแน่"

* สินทรัพย์มีตัวตน (tangible asset) หมายถึง สินทรัพย์ที่เป็นตัวเงินที่สามารถระบุได้และมีลักษณะทางกายภาพ เช่น เงินให้กู้ยืมระยะยาว ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ ส่วนสินทรัพย์ไม่มีตัวตน (intangible asset) หมายถึง สินทรัพย์ที่ไม่เป็นตัวเงินที่สามารถระบุได้และไม่มีลักษณะทางกายภาพ เช่น ลิขสิทธิ์ สัมปทาน เครื่องหมายการค้า สิทธิการเช่า

"พวกเนรคุณค่ะ" เธอถอนหายใจเบาๆ "เอาไว้ฉันจะเล่าให้คุณฟังมากกว่านี้ถ้าคุณตกลงรับข้อเสนอของฉัน"

"แล้วทำไมคุณถึงคิดว่าผมจะสนใจข้อเสนอของคุณล่ะ" อคินเล็กคิ้ว

"ฉันไม่แน่ใจหรอกค่ะว่าคุณจะสนใจ แต่ฉันเลือกมาเสนอคุณเป็นคนแรก เพราะฉันเชื่อวิสัยทัศน์ของคุณที่สุด" ดวงตาสีนิลของอินทูนีภาจ้องตรงไปสบตากับเขา ก่อนที่เธอจะก้มลงเปิดกระเป๋าคลัตช์ใบจิ๋วแล้วหยิบแฟลชไดรฟ์อันหนึ่งออกมาวางบนโต๊ะโดยมีนามบัตรใบหนึ่งแนบมาด้วย "นี่คืองบการเงินกับภาพทรัพย์สินต่างๆ ของบริษัทฉัน ถ้าไม่เป็นการรบกวนจนเกินไปฉันก็อยากให้คุณลองเปิดดูสักหน่อย แล้วถ้าคุณไม่สนใจก็ช่วยบอกฉันสักนิด ฉันจะได้มองหาตัวเลือกอื่น"

"คุณจะไปปิดกรอและเข้าหาตัวเลือกอื่นเหมือนที่ทำกับผมเหรอ" เมื่อเห็นว่าร่างระหงทำท่าจะลุกขึ้นเสียเฉยๆ ชายหนุ่มเลยส่งเสียงถามออกไปและนั่นก็ทำให้เธอชะงักเล็กน้อย ก่อนที่กึลลิปปากอิมจะคลายตัวเป็นรอยยิ้มละมุน

"ก็ขึ้นอยู่กับว่าในเวลานั้นฉันสิ้นหวังแค่ไหนค่ะ หวังว่าจะได้ยินข่าวดีจากคุณนะคะ"

อคินวางแขนพาดกับพนักโซฟาขณะเฝ้ามองอินทูนีภาเยื้องย่างจากไปจนกระทั่งร่างงามก็ลึกลับไปจากสายตา เธอแค้นจึงขยับเข้ามาหาเจ้านาย

"น่าพิศมากนะว่าไหม"

"ครับ" เลขานุการเห็นพ้อง พลอยหันไปมองด้านหลังของหญิงสาวด้วยอีกคน "เป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์ดึงดูดอย่างหาตัวจับยากจริงๆ"

พอฟังอย่างนั้นอคินก็หัวเราะในลำคอ ก่อนจะพยักพยิตไปยังแฟลชไดรฟ์ซึ่งวางอยู่กลางโต๊ะตรงหน้า

"เอานี่ไปให้ทีมิเวคราะห์ดูหน่อย แล้วก็สืบเรื่องของเธอด้วย...เธอชื่อแคลร์ อิม ชื่อจริงอะไรก็ไม่รู้ยาวๆ นามสกุลก็น่าจะเหมือนชื่อบริษัทละมั้ง"

เอาเป็นว่าสืบย้อนไปจากบริษัทในแฟลชไดรฟ์นี้แล้วกัน"

"ครับ" เรแกนรับคำ "แล้วนี่บอสจะกลับเข้าไปในงานอีกไหม"

"อืม ดันโดนสาวสวยหลอกให้หายแล้วจากไปนี่ กลับเข้าไปในงานดีกว่า เผื่อจะมีอะไรสนุกๆ บ้าง เขต เบอร์ตันนี่ไม่ได้เจอกันนานแล้ว ส่วนอีกคนที่ได้รางวัลก็เห็นว่าเป็นผู้มีอิทธิพลในไทย รู้จักไว้คงไม่เสียหาย" อคินหัวเราะแล้วลุกขึ้นจากโซฟา ขณะเดินออกจากบาร์เลานจ์ในหัวก็ยังปรากฏภาพของหญิงสาวที่เขาไม่เคยคิดว่าจะได้พานพบอีกครั้ง

คำคืนนี้อินทนิภาสง่างามอยู่ในชุดราตรีลูกไม้ยาวสีแดงเบอร์กันดีที่ขยับให้ผิวสีน้ำผึ้งของเธอผุดผ่อง มันเป็นชุดคอจีนแขนสั้นเรียบๆ หากเพียงช่วงเหนืออกที่เป็นลูกไม้โปร่งเผยผิววับแวมกับทรงเข้ารูปที่เน้นให้เห็นเส้นสายรูปนาฬิกาอันทรงดงามตั้งแต่อกอ้อม เอวคอด ลงมาจนถึงสะโพกผายก็เพียงพอที่จะดึงดูดสายตาของผู้ชายทุกคนให้หันมองซ้ำแล้วซ้ำอีก นิ่งๆ ไม่นับใบหน้าสวยคมที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมยาวสีดำสนิทซึ่งวันนี้เกล้าเป็นมวยเรียบๆ ปล่อยให้หยีตาสวยซึ่งกับริมฝีปากอ้อมที่ฉาบด้วยลิปสติกสีแดงโดดเด่น

ทว่าสิ่งที่พิเศษที่สุดเกี่ยวกับหญิงสาวก็คือแรงดึงดูดมหาศาลที่ถูกส่งออกมาจากร่างระหงอย่างต่อเนื่อง มันอยู่ในระดับเดียวกับแรงดึงดูดของดวงอาทิตย์ที่บังคับให้ดาวเคราะห์ทั้งหลายมาโคจรรอบตัวโดยไม่อาจขัดขืนทีเดียว นี่ก็คือคุณสมบัติเฉพาะตัวของเธอ เป็นพรสวรรค์ที่พระเจ้าประทาน เธอไม่ต้องทำอะไรเลย แค่นิ่งเฉยๆ อยู่ตรงนั้น พวกผู้ชายก็แทบจะคลานเข้าเข้าไปสยบแทบเท้าแล้ว ทว่าที่ทำให้เธอดูมีเสน่ห์ขึ้นก็คือการที่เธอดูไม่สนใจในความงามและเสน่ห์อันรุนแรงของตัวเองเลยสักนิดนี้ละ

อคินยิ้มออกมาเมื่อภาพในหัวย้อนกลับไปไกลหลายปีก่อน... ตอนนั้น เธอทำสีผมเป็นสีโทนน้ำตาล และมีช่วงหนึ่งเป็นสีน้ำตาลแดงซึ่งเขาคงต้องนิยามโดยใช้คำหยาบคายว่า 'โคตรเซ็กซี่' แต่ผมดำก็ไม่เลวเหมือนกัน เพราะมันทำให้เธอดูลึกลับน่าค้นหาไปอีกแบบ

แน่นอน เขาจำได้ว่าตอนนั้นอยากได้เธอจะเป็นจะตาย ความรู้สึกนั้น
จางหายไปตามกาลเวลา ทว่าตอนนี้มันหวนกลับมาชัดเจนอีกครั้งแล้ว ทั้งที่
เขาเพิ่งได้กลับมาพบเธอแต่ไม่กี่นาทีเท่านั้น

ช่างเป็นผู้หญิงที่ทำให้เลือดลมแล่นพล่านดีจริงๆ

บทที่ 2

Friend's offer

ข้อเสนออันตราาย

"ไม่ได้นะ จะไล่เขาออกไม่ได้! นั่นหลานของสามีฉัน!"

"ฉันเป็นเจ้าของบริษัท เป็นหุ้นส่วนใหญ่ และยังเป็นประธานบริษัทด้วย เตือนไว้เพื่อคุณจะได้ลืม"

อินทุนิภาตอบโต้เสียงอะโวยวายภายในห้องประชุมด้วยความเยือกเย็น วาระการประชุมตอนนี้คือการไล่พนักงานระดับผู้จัดการของสนามกอล์ฟเนื่องจากมีหลักฐานการทุจริต ทว่าหนึ่งในเครือญาติของเธอไม่ยินยอมโดยง่าย

"และถ้าคุณไม่ยอม ฉันเกรงว่าคงจะต้องให้คุณรับผิดชอบความเสียหายแทน...โดยเฉพาจะรับผิดชอบทางกฎหมายแทนหลานของสามีคุณด้วย"

เมื่อเจอไม้นี้เข้าไปคนโวยวายเลยหุบปากจับ ขณะที่ญาติอีกคนหัวเราะเบาๆ

"ทำไมไม่สั่งสอนหลานให้ทำเนียบๆ หน่อยล่ะ"

สิ้นเสียงพูดในห้องประชุมก็เกิดคลื่นเสียงหัวเราะ อินทุนิภาโกรธจัดจนแทบอยากจะลุกขึ้นทุบกำปั้นลงบนโต๊ะแรงๆ หากในความเป็นจริงเธอก็เพียงแค่เพิ่มระดับเสียงและพูดออกไปอย่างเย็นชา

"ถ้าจะเนียนก็เนียนให้ตลอดรอดฝั่งแล้วกันนะคะ อย่าผยองประมาทจนมีชื่อเป็นนวาระการประชุมเหมือนวันนี้"

ความเงียบขับไล่เสียงหัวเราะไปอย่างรวดเร็ว เกือบทุกคนแสดงสีหน้าไม่พอใจออกมาอย่างชัดเจน กระนั้นหญิงสาวก็ไม่แสบ

"ถ้าไม่มีอะไรแล้วก็ปิดการประชุมเท่านี้ค่ะ"

อินทุนิภาลุกเดินออกจากห้องประชุมทันทีที่พูดจบและมุ่งหน้าตรงกลับห้องทำงาน หากนั่นก็ยังไม่ไวพอที่จะทำให้เธอสลัดป่าของผู้จัดการสนามกอล์ฟคนทุจริตได้

"เธอห้ามดำเนินคดีกับหลานของฉันนะ" หล่อนตามมาคว้าแขนของเธอไว้ไม่ยอมให้เดิน

"ไปติดสินบนฝ่ายกฎหมายสิ ถนัดเรื่องพวกนี้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง" หญิงสาวสะบัดแขนอย่างไม่ไยดี แววเหยียดหยามฉายอยู่ในดวงตาสีนิล ก่อนที่เธอจะหมุนกายเดินกลับเข้าห้องทำงานต่อ

อินทุนิภาแวะถามเลขานุการหน้าห้องว่ามีงานด่วนไหม เมื่อได้รับคำตอบว่าไม่มีเธอก็บอกอีกฝ่ายว่าจะพักสักครึ่งชั่วโมง ครั้นเข้าห้องเรียบร้อยแล้วเธอก็ล็อกประตูทันที เมื่อแน่ใจว่าอยู่ตามลำพังเธอก็ค่อยทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาตัวยาวแล้วถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยล้า

'สนิม' ที่กัดกร่อนความมั่นคงของศตวรรษก็คือพวกญาติพี่น้องที่พ่อดึงเข้ามาทำงานนี้เอง... พวกเขาทุจริตกันอย่างไม่เกรงกลัว ส่วนเธอเองแม้ยามนี้จะถือหุ่นใหญ่และอยู่ในตำแหน่งประธานบริษัทแต่ก็แทบไม่มีใครเคารพยำเกรง ส่วนหนึ่งเพราะอายุน้อยต่อยศบรรดาศักดิ์ อีกส่วนเพราะญาติพี่น้องทั้งหลายอยู่กันมานานเป็นสิบๆ ปี สร้างเครือข่ายเส้นสายอำนาจของตัวเองในแต่ละส่วนของกิจการที่ตนเองทำงานอยู่จนแข็งแกร่ง นั่นทำให้คำสั่งสำคัญของเธอที่กระทบต่อผลประโยชน์ของพวกเขาไม่ถูกดำเนินการ ถ้าไม่มีหลักฐานชัดเจนเธอก็แทบจัดการอะไรไม่ได้เลยทั้งที่รู้แก็้ใจว่าพวกเขาทุจริต

และเธอก็แทบไม่เคยมีหลักฐานที่ชัดเจนเลยด้วย...

อินทุนิภาพยายามทำให้ตัวเองแข็งแรง หากมันก็เป็นเรื่องยาก เพราะเธออยู่ในสภาพหิวเดียวกระทั่งยามลึบ ขนาดพวกญาติที่เกลียดกันเองยังพร้อมจะสมานฉันท์ชั่วคราวแล้วหันมาช่วยกันเลือกตาบใส่เธอ

ภายในอาณาจักรที่ประสานสร้างขึ้นด้วยความเหนื่อยยากนี้ เธอไม่สามารถไว้วางใจใครหรือพึ่งพาใครได้เลยนอกจากตัวเอง

โทรศัพท์มือถือที่หญิงสาววางทิ้งไว้ข้างตัวส่งเสียงร้อง เธอหยิบมันขึ้นดู และพบว่าเป็นเบอร์แปลกที่ไม่รู้จัก แม้จะอยู่ในสภาพอารมณ์ที่เหนื่อยหน่ายต่อทุกสิ่ง หากเธอก็ลากนิ้วรับสาย

"ว่างมาเจอกันหน่อยไหมแคลร์"

อินทุนิภาจดจำเสียงที่ลอยมาตามสัญญาณโทรศัพท์ได้ทันที จังหวะการเต้นของหัวใจเรรวนทันใด หากเธอก็ยังสามารถสะกดน้ำเสียงให้เรียบร้อยเป็นปกติได้

"ฉันว่างหลังเลิกงานค่ะ"

"ออกมาเจอกันตอนนี้ไม่ได้หรือไง"

"ถ้าคุณอยากเจอฉันตอนนี้ก็ต้องเข้ามาหาฉันที่บริษัทค่ะ"

"ผมคาดหวังให้คุณโรแมนติกมากกว่านี้นะ" อคินส่งเสียงหัวเราะแฉ่งๆ ตามมา "เฮอะ เย็นนี้ก็ได้...เอาไว้ผมหาที่เหมาะสมๆ ได้แล้วจะบอกคุณนะ"

"แล้วเจอกันค่ะ" หญิงสาวตอบรับก่อนจะวางสาย จากนั้นเธอก็ถอนหายใจออกมาอีกเฮือกใหญ่

ถึงอคินจะไม่ได้พูดปฏิเสธข้อเสนอ หากอินทุนิภาก็ไม่มั่นใจว่าเขาจะตอบรับ...เขาสนใจ 'ตัว' เธอแน่ละ แต่บริษัทของเขานั้นเป็นอีกเรื่อง ดังนั้นตอนนี้เธอจึงได้แต่หวังว่านี่จะไม่ใช่อุปกรณ์ให้เธอพาตัวไปให้เขาทะเล่เล่นเท่านั้น เพราะเธอต้องการขายบริษัทให้เขาจริงๆ

ลูกไฟยักษ์สี่ส้อมอมทองที่ลอยอยู่เหนือวัดยี่งดูโดดเด่น แต่ภาพนี้ก็คงอยู่ไม่นานนัก พระอาทิตย์รีบทิ้งตัวลงต่ำจุดพนักงานบริษัทที่อยากจะตอกบัตรเลิกงานแล้วหนีไปให้พ้นๆ เพียงครูเดียวพระปรารักษ์ก็เหลือเพียงโครงร่างเงาสีดำสว่างมตัดกับผืนฟ้าสี่ส้อมอิมู หลังจากสิ้นแสงสุดท้ายเพียงชั่วครู่ ไฟสังเคราะห์ก็สว่างไสวขึ้นมาแทน ปลุกให้พระปรารักษ์มีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้งในรูปแบบความงดงามที่ต่างไปจากเดิม

"คุณแม่ผมบอกว่าให้ลองแวะมาดูพระอาทิตย์ตกแถวนี้ ผมว่ามันเหมือนเป็นนักท่องเที่ยวไปหน่อย แต่มานึกดูอีกทีผมก็เป็นนักท่องเที่ยวนี่นา" อคินส่งเสียงหลังจากที่เงยไปนานตลอดการชมพระอาทิตย์ตก ใบหน้าคมเข้มผิวนำมาหาเธอ จากนั้นเขาก็เปลี่ยนเรื่องแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย "ปกติผู้หญิงในชุดทำงานไม่ควรจะเซ็กซี่ขนาดนี้นะ"

"ไม่ชอบเหรอคะ"

"ต้องถามด้วยเหรอ" เขาหัวเราะแผ่วๆ สายตาพราระยับ

วันนี้อินทนิภาอยู่ในชุดเสื้อคอเต่าแขนยาวเข้ารูปสีชาวกับกระโปรงทรงดินสอดำ รองเท้าส้นสูงแบบเรียบๆ สีเดียวกับกระโปรง กระทั่งสีลิปสติกก็เป็นสีสุภาพที่ทำให้ดูเผินๆ เหมือนเป็นริมฝีปากเปลือย สีเส้นที่โดดเด่นออกมาจากสีชาวลและดำบนตัวเธอมีแค่กระเป่าหนังสีกรมท่า เธอไม่ได้เปิดเผยเนื้อตัวเลย ออกจะปกปิดเกินไปด้วยซ้ำ หากเพียงแค่เส้นสายของเรือนกายของเธอก็เพียงพอจะเปลี่ยนความเรียบง่ายให้กลายเป็นความเข้ายวนได้โดยไม่ต้องพยายามแล้ว

นี่ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของเธอนั้นแหละ...แต่ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่เธอชอบมาก

"คุณหิวหรือยัง"

"นิดหน่อยค่ะ"

"ผมสั่งอาหารเรียกน้ำย่อยมาแล้ว" ชายหนุ่มพยักพเอิตไปทางโต๊ะ

อาหารตัวเดียวที่ตั้งอยู่บนระเบียงนี้ "ในเมื่อคุณหิวก็ไปสั่งอาหารเถอะ รอไม่นานหรอก วันนี้ที่มีแค่เราสองคน"

ฟังเท่านั้นก็เป็นอันชัดเจนว่าเย็นนี้เธอกินหมาห้องอาหารเล็กๆ ของโรงแรมไว้ทั้งหมด เธอพยักหน้ารับแล้วออกเดินไปพร้อมกับเขา ก่อนที่จะส่งยิ้มไปขอบคุณตามมารยาทเมื่อเขาเลื่อนเก้าอี้ให้ บริกรนำเปาะเปี๊ยะสดกับขนมปังหน้าหมูมาเสิร์ฟพร้อมกับนำเมนูอาหารมาให้ หากเขากลับไม่ยอมรับเมนูไปดู

"คุณสั่งอาหารให้ผมด้วยแล้วกัน ผมพร้อมจะลองทุกอย่างไปกับคุณ"

อินทุณีภาไม่คัดค้าน เธอรู้ดีว่าคนที่นั่งประสานมือเอนหลังฟังพนักงานอื้ออย่างสบายใจกำลังจ้องมองมาด้วยสายตาแพรวพราว กระนั้นเธอไม่ใส่ใจแล้วหันไปถามหาเมนูแนะนำจากบริกร สลับกับถามชายหนุ่มว่าเขาชอบหรือไม่ชอบอะไร เธอสั่งกับข้าวสามสี่อย่างแล้วจึงคืนเมนูอาหารให้กับบริกร

แม้จะเหลือกันตามลำพัง ทว่าอดคิดก็ยังคงนั่งมองเธอยิ้มๆ โดยไม่มีทีท่าจะขยับริมฝีปาก หญิงสาวประเมินว่าเขาคงตั้งใจจะให้เธอเป็นฝ่ายเอ่ยปากเรื่องการขายบริษัท หากเธอไม่คิดจะเดินตามเกมของเขา

"คุณได้กลับไปมหาวิทยาลัยบ้างไหมคะ"

"ครั้งหนึ่ง เขาเชิญผมไปพูดให้พวกบัณฑิตใหม่ฟังในงานรับปริญญา" ชายหนุ่มเล็กคิ้วน้อยๆ แต่ก็ตอบคำถามโดยดี "แล้วคุณล่ะ ได้กลับไปอเมริกาบ้างไหม"

"เดิมนั้นวางแผนไว้ว่าจะกลับไปละ ขอวีซ่าไว้แล้วด้วย แต่อะไรๆ ก็ไม่เป็นไปตามแผนเลย ตั้งแต่คุณพ่อฉันป่วย ชีวิตของฉันก็เหลือแค่การดูแลคุณพ่อที่งานที่บริษัท"

อดินยกมุมปากเมื่อรู้ว่าโดนเธอตั้งให้เข้ามาสู่หัวข้อสนทนาเกี่ยวกับข้อเสนอของเธออย่างง่ายดาย อันที่จริงเขาจะทำเฉยก็ได้ หากเขาก็ตัดสินใจ

จะไม่ทำอย่างนั้น

"คุณพูดถูกที่ว่าสินทรัพย์มีตัวตนของบริษัทคุณมีมูลค่าและมีแนวโน้ม จะเพิ่มค่าขึ้นอีกมาก ส่วนธุรกิจเ็นพอร์ตก็ใช้ได้ ดูแล้วน่าจะทำกำไรได้ดี ถ้าไม่ติดปัญหาการทุจริตของคนใน"

อินทุนิภาไม่แปลกใจ นักธุรกิจที่ทำเงินหลักพันล้านดอลลาร์ได้ตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสามสิบปีไม่มีทางนั่งอานงบการเงินเฉยๆ แล้วพอใจแค่นั้น เขาย่อมต้องหาข้อมูลมาอย่างดีแล้วจึงค่อยโทรหาเธอ

"จริงอย่างที่คุณพูด ปัญหานี้เรื้อรังมาตั้งแต่รุ่นคุณพ่อของฉัน แต่ตอนนั้นพวกญาติๆ ยังเกรงใจคุณพ่อบ้าง ผิดกับตอนนี้ที่พวกเขาไม่เห็นหัวฉันด้วยซ้ำ ถึงฉันจะเป็นเจ้าของบริษัทแต่ก็แทบไม่มีอำนาจในมือเลย"

"นี่ถึงเป็นสาเหตุที่ทำให้คุณใช้คำว่าไม่สามารถจัดการแก้ปัญหาได้" อकिनยอมคนที่ยอมรับปัญหาและยอมรับข้อด้อยของตัวเอง แบบนี้ถือว่าคุยกันได้ ทว่า... "แต่คุณรู้อะไรไหม ปัญหาก็คือผมไม่ได้วางแผนจะอยู่เมืองไทยนานขนาดนั้น ที่สำคัญความตั้งใจของผลกำไรก็ต่ำไปหน่อย"

"ฉันต้องการคำยืนยันสั้นๆ แค่ว่าคุณแน่ใจหรือว่าไม่สนใจ" แม้ความกังวลจะก่อตัวขึ้นในใจอย่างรวดเร็ว หากอินทุนิภาที่ซุกซ่อนมันไว้ได้สีหน้าสงบได้อย่างแนบเนียน

ดวงตาคมกริบหรือสีเล็กน้อยคล้ายกำลังประเมินอะไรบางอย่าง หากก็เพียงแวบเดียวก่อนที่เขาจะคลี่ริมฝีปากเป็นรอยยิ้ม เท่าที่คนของเขาสืบมาหญิงสาวตรงหน้าแทบไม่มีพันธมิตรเลย ในบริษัทและในหมู่เครือญาติไม่ต้องพูดถึง นับเป็นศัตรูด้วยซ้ำ ด้านนอกยิ่งแล้วใหญ่ เธอมีเพื่อนน้อยไม่ติดกับสมัยเรียนมหาวิทยาลัย และคงมีไม่กี่คนที่สามารถช่วยเธอในสถานการณ์นี้ได้ ดังนั้นเขาจึงเชื่อว่าที่เธอบอกว่าจะไปเสนอคนอื่นเป็นแค่การ bluff เท่านั้น

"มันยังมีอีกประเด็นที่ผมคิดว่าเธอมาประกอบการพิจารณา" อकिनเคาะนิ้วกับที่รองแขนซ้าย สายตาเปล่งประกายวาววาม "ถ้าเมืองไทยมีสิ่ง

ดึงดูดใจเพิ่มขึ้นอีกสักหน่อย ผมอาจอยากอยู่ต่อแล้วก็ได้โอกาสช่วยคุณ"

"ในโลกนี้คงเหลือแค่ไม่กี่อย่างที่ยังดึงดูดใจคุณได้" สัญชาติญาณส่งสัญญาณเตือนทันที หากเธอก็ตัดสินใจจะเดินหน้าต่อไป

"อืม หนึ่งในนั้นคือคุณไง" ในส้อมเสียงของเขาเจอไว้ด้วยรอยหัวเราะจางๆ "ผมอยากได้คุณ...มาเป็น Friend with benefits* กับผมไหมล่ะ ผมเข้าใจว่าคุณไม่มีแฟนใช่ไหม ในเมื่อคุณยืนยันว่าเป็นแค่เพื่อนกับไซ้อี มาตลอดนี่"

อินทุนิกานิ่งงันและมันก็เป็นภาพที่ทำให้คิดรี้นรมย์...เรื่องผู้หญิงไม่เคยเป็นปัญหาในชีวิตของเขา เขายกความดีกึ่งหนึ่งให้นามสกุล 'คาร์ลตัน' ฐานที่แค่มีมันห้อยท้ายชื่อก็ทำให้เขาดูน่าสนใจขึ้นกว่าเดิมอีกเท่าตัว แต่ก็ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยเจอผู้หญิงที่ได้มาแบบยากๆ บางคนก็ยากจริง บางคนก็แค่เล่นตัว สำหรับอินทุนิกาจัดอยู่ในพวกแรก

ปกติแล้วถ้าอินทุนิกาอยากได้ผู้หญิงสักคน เขาก็มีวิธีร้อยแปดที่จะให้ได้ หล่อนมา ทว่าการกดดันในลักษณะนี้ไม่ใช่สไตล์ของเขา และเวลานี้เขาก็ไม่ได้คาดหวังให้เธอตอบรับ เขาแค่อยากไล่ต้อนเธอ อยากเห็นเธอตื่นตระเสือกกระสน อยากให้หน้ากากโปร่งแสงกระเด็นหลุดออกจากใบหน้าสวยๆ ของเธอ...อินทุนิกาเป็นแบบนี้แต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่รู้จักสมัยเรียนมหาวิทยาลัย เขาก็คิดว่าเธออาจไม่เคยแสดงอารมณ์ที่แท้จริงออกมาเลย จริงอยู่เธอไม่ได้หนึ่งขนาดหุ่นั้น หากไม่ว่าสีหน้าท่าทางใดๆ ที่แสดงออกมามีผ่านการคิดมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งขั้น ทั้งที่ตอนรู้จักกันเธอยังเป็นวัยรุ่นอยู่ด้วยซ้ำ แล้วยิ่งเธอล้ำลัฟฟ์เขาแบบนี้ จะให้เขาปล่อยผ่านไปเฉยๆ ได้อย่างไร

"ตกลงค่ะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)